

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. augusztus 7.
(vasárnap)**

Szepesy László

EGYEDÜLI ÚR!

Énekek: 251,1, 377, 251,4, 274

Lekció: Lukács 12,15-21

Alapige: Máté 6,24

„Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhatok Istennek és a Mammonnak.”

Imádkozzunk!

Azt énekeltük, megváltó Úr Jézus Krisztus, hogy meghódol Előtted a mi lelkünk, és köszönjük, hogy ha Szentlélek által erre indítasz bennünket. Köszönjük azt a csodálatos ajándékot, hogyha megláthatjuk a Te dicsőségedet, nagyságodat, ha megsejthetjük, hogy milyen nagy kegyelemmel közelítesz felénk, és milyen nagy irgalommal viselsz rólunk gondot napról napra.

Köszönjük, hogy ha a golgotai kereszt evangéliuma újból és újból örömmel tölt el bennünket, és meg is aláz minket, rávilágít bűneinkre, és arra, hogy gyakran nem úgy élünk, ahogyan Számodra kedves. Bocsásd meg nekünk az elmúlt hét minden hitelenségét, engedetlenségét, azokat az alkalmakat, amikor lett volna lehetőségünk jót tenni, de nem tettünk; amikor hallgattunk, amikor szólni kellett volna; vagy szóltunk, mikor hallgatni kellett volna. Bocsásd meg, amikor nem szeretettel, hanem indulattal viselkedtünk, és amikor nem mások javát kerestük, hanem a magunkét. Urunk Jézus Krisztus, még sorolhatnánk a listát, hogy mennyi mindenben vétettünk Ellened, de köszönjük, hogy a kegyelem evangéliumát, a Te személyedet újból és újból elénk hozod Igédén keresztül azért, hogy ne legyen másban bizalmunk: ne saját hitünkben, engedelmisségben

EGYEDÜLI ÚR!

reménykedjünk, hanem csakis abban a váltságban, amit Te szereztél nekünk és készítettél el, amelyet Szentlelked által adsz nekünk, hit által.

Urunk, kérünk, hogy ebben erősíts most is bennünket, áldd meg így istentiszteletünket, hogy az élő igén keresztül a Te akaratodat értsük meg jobban, abban jussunk előbbre, hogy választ kapjunk kérdésünkre: „*Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?*” De ezt is, kérünk, előzze meg az, hogy mit higgyünk. Kérünk, hogy a Szentlélek adjon nekünk hitet a Te igédben, elfogadni, hogy az életünkre nézve az a jobb, amit Te parancsolsz, amit te mutatsz nekünk, mint amit mi magunktól gondolunk. Ezért kérjük, hogy az „*engedelmesség lelkével támogass*” bennünket, hogy igédnek alá tudjuk magunkat vetni, és annak követői legyünk, ne csak hallgatói. Így kérünk, áldd meg istentiszteletünket, add, hogy az élet istentiszteletével hadd folytatódjék majd.

Kegyelmedben bízva kérünk, Krisztusért hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Nap mint nap döntéseket kell hoznunk annak függvényében, hogy hány évesek vagyunk, milyen társadalmi helyzetben élünk, milyen korosztályhoz tartozunk. Egy középiskolás lány azt szeretné, ha osztálytársai elfogadnák őt. Ennek feltétele azonban sok esetben az, hogy olyan ruhákat kell viselnie, amelyek többet mutatnak meg belőle, mint kellene. A szülei határozottan természetesen megtiltják neki, hogy ilyen öltözékben hagyja el az otthoni házat. A lány ezért úgy érzi, lehetetlen, hogy mind a saját korosztályának, mind a szüleinek megfeleljen, mivel egymással ellentétes dolgokat várnak el tőle.

Munkahelyen a főnök azokkal a beosztottakkal elégedett, akik minden nap bent maradnak este 8-ig túlórázni. Ha azonban az egyiküknek van családja, akkor hamar rá fog jönni, hogy a későn hazajárás nem segíti abban, hogy erős és egészséges kapcsolata legyen házastársával és gyerekeivel. Az eltérő követelmények és elvárások miatt hol az egyiknek, hol a másiknak fog engedni, ami oda vezet el, hogy úgy fogja érezni, senkinek sem tud megfelelni, a kedvében járni.

Családunkon belül felnőtt gyerekeink, unokáink sajnos összeveszhetnek a házastársukkal, akár sajnos válásig is elfajulhat a dolog. Ha a gyermekünk a hibás, akkor a másik félnek adunk természetesen igazat, viszont a gyermekünk akármit is követett el, továbbra is a gyermekünk marad, a közöttünk lévő kötelet nem lehet semmisnek tekinteni. Ha nem tudnak megbékélni egymással az elvált felek, akkor szülőként, nagyszülőként, apósként/anyósként sajnos bizony két fél közé szorulunk gyakran. Kinek kell engedni bizonyos helyzetekben? – vívódunk magunkban.

Az élet tele van egymásnak ellentmondó követelményekkel, elvárásokkal. Mi a megoldás ezekre? A legtöbb esetben az emberi válasz a kompromisszum. Az, hogy ennek is engedek egy kicsit, és annak is. Sokakat úgy neveltek, hogy elhiggyék, mindig kell lennie egy középútnak. Az arany középútnak. Ez a megoldás az egyik legjobb módja annak, hogy minden érintett fél kedvében tudjunk járni. Egy kamasz kompromisszumot köthet úgy, hogy miután elment hazulról,

titokban átöltözik, hogy mind iskolatársai, mind szülei kedvében járjon. Az osztálytársai elfogadják, a szülei pedig sohasem fogják megtudni a dolgot (legalább is ezt hiszi). Egy alkalmazott kompromisszumot köthet a főnökével és a családjával úgy, hogy havonta korlátozott számú túlórárt vállal. Bizonyos esetekben a kompromisszum jó megoldásnak tűnik. Másoknál viszont katasztrófához vezethet. Egy azonban bizonyos: a megalkuvás biztosan nem fog működni, ha Isten iránti hűségünkről van szó.

Mert mit mond Jézus Krisztus a felolvasott igeszakaszban? *„Senki sem szolgálhat két úrnak. ... Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.”* Mit jelent ez leegyszerűsítve? Azt, hogy Isten nem tűr meg vetélytársat az életedben, és az enyémben sem. Ő féltőn – más szóval kifejezve féltékenyen – szerető Isten, aki teljes szívünket akarja. Jézus Krisztus azt várja el tőlünk, hogy osztatlan hűséggel éljünk Neki és csakis Neki. Ezért nem szolgálhatunk két úrnak. Krisztus most is választás elé állít minket, ahogyan a Hegyi beszéd korábbi verseiben. Ahogyan választanunk kell a földi és mennyei kincsek között, a tiszta és gonosz szem nézőpontja között, úgy kell eldöntenünk azt is, hogy kinek akarunk szolgálni. Nincs középút, nincs kompromisszum! Csak egy urat szolgálhatunk.

Ez elköteleződés kérdése is, de ha alaposabban végig gondoljuk a dolgot, akkor rájövünk, hogy igazából azé is, hogy kinek a tulajdona vagyunk. Mit gondolunk mi erről? Kié az életünk? A Jézus-korabeli emberek számára nem volt kérdéses, hogy egy rabszolgának nem lehet két, a város különböző pontján élő, más családból származó tulajdonosa. A rabszolga-gazda kapcsolata kizárja azt a lehetőséget, hogy két ember legyen a tulajdonos. Ha netán valakik ki akarták volna próbálni ezt a felállást, akkor azt tapasztalták volna, hogy ez katasztrófális eredményekkel jár együtt. A szolga egymásnak ellentmondó parancsokat kapott volna valószínűleg a két úrtól, és sok mindent máshogy kellett volna végeznie az egyik gazdájánál, mint a másiknál. Nagyon rövid idő alatt megutálta volna az egyiket, és megszerette volna a másikat.

Olyan ez, mint a család kutyája. Gyerekkoromban volt egy kutyánk, és emlékszem, hogy mindig azon versengtünk, hogy vajon a kutya kihez fog menni, ha többen is hívják. Megálltunk az udvar két pontján, a kutya közepén, és mindketten elkezdtük hívni, hogy gyere ide. Mondanom se kell, a kutya először elindult az egyik irányba, de amikor meghallotta a másikunk hívását, akkor megfordult, és oda indult el. Azután megint meghallotta a hívást, és akkor visszafordult... és szerencsétlen állat végül közepén lefeküdt, és kétségbeesetten nézett ránk, hogy döntsétek már el, hogy mit akartok. Nem tudok kétfelé szakadni.

Ugyanezzel a helyzettel kell szembenéznünk a mindennapok során is. Tudnunk kell, hogy kihez tartozunk, kinek a hívó szavára kell odamennünk, tudnunk kell, hogy az Úré vagyunk vagy a Mammoné vagy valami más bálványé. A világmindenséget teremtő Istené vagy pedig azé a pénzé vagyunk, ami papírból és tintából áll. Vagy a kényelemé. Vagy a világe. Az ígéreteit betartó Úré vagyunk, aki sosem csap be bennünket; vagy a hiábavaló álmokkal kecsegtető, de igazi boldogságot adni nem tudó gazdagságé. Ha azt mondjuk magunknak: én nem vagyok senkié, én független lélek vagyok, akkor máris valamilyen te-

EGYEDÜLI ÚR!

remtménynek szolgálunk, mert ha nem is a gazdagságnak, akkor magunknak (és mi is teremtmények vagyunk). Vegyük észre, Testvérek, hogy választanunk kell: vagy teremtménynek, világi dolognak szolgálunk, vagy az élő Istennek.

Jézus Krisztus határozottan kijelenti: Isten és a Mammon szolgálata kizárja egymást azért is, mert nem egy súlycsoport a kettő, nem lehet Istent összehasonlítani a Mammonnal. Mi is az a Mammon? Az eredeti szó egy arameus kifejezés a jólétre, a gazdagságra, a kényelemre, a luxusra. Az Ószövetség idején létezett egy ilyen nevű bálvány is, ami leegyszerűsítve a pénzt és a gazdagságot személyesítette meg. Alapigénken Krisztus azonban azt mondja, hogy mindazok, akik átadják magukat Istennek, azok az Ő szolgálói lesznek egész életükre (a Róma 6,16-17-ben ezt nyilvánvalóan ki is mondja az Úr). Ellenben azok, akik életüket a földi gazdagság gyarapításának szentelik, átadják magukat a materializmusnak, mert az anyagért rajonganak, a test kívánságainak, annak rab-szolgái lesznek, a világnak. Miben nyilvánul meg ez a gyakorlatban? Másként feltéve a kérdést: mi lehet Mammon az életünkben? Néhány igei választ hadd adjak. A Filippi 3,7 szerint bármi, amit mi haszonnak és nyereségnek tartunk Isten követése helyett vagy mellett, az a Mammon. Pál apostol ezen az igehelyen felsorolja, hogy ő korábban mit tartott hasznosnak, amit később aztán „*Krisztus ismeretének gazdagsága miatt*” kárnak és szemétnak kellett ítélnie, de korábban ezeknek szolgált. János apostol szerint bármi, „*ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága és az élet kérkedése*” (1János 2,16), ez lehet Mammon. Egyeseknek a hasuk a Mammonjuk, és azt szolgálják (Filippi 3,19); másoknak a lustálkodás, az alvás (Példabeszédek 6,9), vagy épp az ellenkezője, a sport, a túrázás, a szabadidős tevékenység, ami elveszi az időt az Istennek való szolgálattól; lehet Mammon a világi gazdagság (Jakab 4,13); megint másoknak a kitüntetések és az elismerések. A farizeusok mammonja az emberek dicsérete és elismerése volt; ezért tettek meg mindent, „*hogy lássák őket az emberek*”. Röviden: mindaz mammon lehet, ami minket e világhoz köt, amelyek szolgálatunkat, imádatunkat várják, és amikkel együtt élve nem lehet Istent szolgálni, mert Krisztus zárja ezt ki: nem szolgálhattok egyszerre a Mammonnak és nekem.

Figyeljük meg azt is azonban, hogy Krisztus nem azt mondja, hogy az ember nem próbálhatja meg ezt a kétfelé sántikálást. Sajnos nagyon is megpróbáljuk. Krisztus nem arra mutat rá, hogy mit teszünk és hogyan élünk, hanem hogy képtelenség a kettőt összebékíteni egymással. Isten szemében ilyen élet nem létezik, még ha mi erről ábrándozunk is. Mert ahol az Úr uralkodik, onnan a bűn uralmának el kell tűnnie, ott harcolni kell az ellen. Tudomásul kell vennünk, hogy mást vár el tőlünk Isten, és mást a Mammon. Nem lehet egyszerre két istent imádni. Ha az egyik istent szereted, a másikat utálni fogod. Miért? Mert az egyik imádta a másik iránti megvetést táplálja – ezt mondja Krisztus. Nem imádhatsz Istent és a pénzt egyszerre.

Gondoljuk végig, hogy azért sem lehetséges ez, mert ellentétes dolgokat vár el tőlünk Isten és a Mammon is. Nézzünk meg néhány konkrét dolgot, hogy mik is ezek az elvárások felénk. Ha a pénzt, luxust, kényelmet, testiséget mindennél

jobban szereted, akkor az megköveteli a hűségedet. Emberi természetünknel fogva, amikor a pénzt szolgáljuk, az válik számunkra a legértékesebbé, hozzáragadunk, és a szívünkhöz ragad, minthogyha ragasztóval oda lenne rögzítve, csak hogy ezt a kapcsolatot mi nem tudjuk megszüntetni, ezt a köteleket semmissé tenni. A pénz szeretete együtt jár az ilyen ragaszkodással, az ember nem bírja elengedni. Számptalan ember fut a pénz után, és nem bírja elengedni annak gondolatát, hogy nekem abból valamikor még lehet sok. Hányan lottóznak csak emiatt! Ezzel szemben Isten ezt mondja a hűségről: „*hanem keressétek először az Istennek országát és az Ő igazságát*” (Máté 6,33), az igazán értékes dolgokat, ahhoz ragaszkodj. Mint ahogy az apostol mondja: horgonyt vess ezekbe az értékekbe, kapaszkodj a kötélbe, és afelé húzzad magad, afelé haladj. Azaz a hűségünk ne evilági dolgoké, hanem Istené legyen.

Másodszor: ha a Mammont mindenek felett szeretem, akkor az azt is megköveteli tőlem, hogy önző módon használjam anyagi javaimat. Hogyan befolyásolja ugyanis a pénz használatát a bálvány? Úgy, hogy azt mondja: minden pénzt, amit keresel, vagy ajándékot, amit kapsz, tarts meg magadnak, költsd magadra, mert megérdemled, elégítsd ki saját vágyaidat és kívánságaidat. Gyapítsd azt, amid van, még akkor is, ha az már több, mint ami elég számodra, és vásárolj dolgokat saját örömdre és vágyaid szerint. Ezzel szemben mi Isten elvárása? Ugyancsak a Hegyi beszédben olvassuk: „*aki tőled kér, adj neki, és aki tőled kölcsön akar kérni, ne fordulj el attól*” (Máté 5,42), és adj alamizsnát a rászorulóknak úgy, hogy nem várod vissza. Ezek egymásnak ellentmondó elvárások.

Harmadszor: ha a vagyont tartod a legértékesebbnek az életedben, akkor az megköveteli a szerelmedet is, hogy szeresd, az érzelmi világot, a teljes kötődést. De Isten azt mondja: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből*”: nemcsak 95%-ból, hanem teljes szívedből, a szerelmedet ne add másnak, csak Neki.

Negyedszer: a pénz szolgálata a teljes figyelmedet is megköveteli. Mire gondolok? Arra, hogy gondolatainkat tartja fogva, álmunkat, vágyainkat a pénz meglétéhez és megszerzéséhez kötjük, és elhisszük, hogy csak annak birtoklásával lehetünk boldogok. Mekkora hazugság ez! Pont ezért annyira leköt minket, hogy gyakran teljes figyelmünket arra fordítjuk, hogy minél több pénzt hogyan tudnánk keresni. Azon gondolkodunk, hogy a megtakarításainkat hogyan lehetne jól befektetni úgy, hogy minél rövidebb idő alatt a legnagyobb hozamot hozza. Isten ellenben figyelmünket magára akarja irányítani. Azt mondja, hogy ne ezen járjon a te gondolatod, az odafelvalóval törődj, nézz a hit szerzőjére és bevégezőjére, Jézus Krisztusra (Zsidók 12,2). A szemünk mindig odafel nézzen.

Ötödször: a pénz a bizalmunkat is megköveteli. Azt kéri tőlünk ugyanis, hogy fontoljuk meg: különféle katasztrófák, gazdasági és más egyéb válságok következhetnek be a jövőben. Tehát foglalkozzunk azzal, hogy van-e elég tartalékunk, pénzünk ezekre az időkre, mert ha eljönnek azok az idők, majd az fog megtartani téged. A pénz azt mondja, hogy szükséged van rám, számíthatsz rám, megbízhatasz bennem, ha a helyzet már nehéz lesz. Isten ellenben mit mond?

EGYEDÜLI ÚR!

Azt, hogy egyedül Ő méltó a mi igazi bizalmunkra. „*Bizalmad legyen az Úrban teljes elmédből...*” – mondja a Példabeszédek 3,5. Nem azzal van a gond, Testvérek, ha valaki félretesz egy kicsit és takarékos, az csak előrelátó. Az a baj, ha a szívével ebben bíz, ebben a megtakarításban.

Végül pedig a vagyonszerzés sok időt is követel és igényel. Sok-sok időt, hadd hangsúlyozzam. Vannak emberek, akik észre se veszik, hogy egész életük erről szólt. Dolgoztam, és miért? Hogy legyen pénzem. És most itt vagyok, eltelt az élet, és nem tettem semmi mást. Mert idő kell a pénz megkereséséhez, annak befektetéséhez, számontartásához, az elköltéséhez, és ugye mennyi időt fordítunk az a miatti aggodalomra: vajon lesz-e erre is, arra is? Ezzel szemben Isten mást mond arról, hogy hogyan használjuk fel a Tőle kapott időnket: „*Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok*” (Róma 12,11). Egymásnak ellentmondó elvárások, mert az egyikre fordított idő elveszi a másiktól a szolgálati időt.

Még folytathatnám a felsorolást. Isten azt mondja: „*Add, fiam, a te szívedet nekem.*” De a Mammon azt mondja: „Nem, ne az Úrnak: nekem add.” Isten azt mondja: „Elégedj meg azzal, amid van, amit tőlem kapsz.” A Mammon azt mondja: „Szerezz meg mindent, amit csak tudsz. A pénz, pénz és a pénz, ez legyen a legfontosabb. Ragadd meg tisztességes eszközökkel vagy törvénytelen módon is, ha kell.” Isten azt mondja: „Ne csalj, soha ne hazudj, légy őszinte és igazságos minden üzletedben, a munkádban is.” A Mammon azt mondja: „Csapd be üzletfeleidet.” Azok a kisbetűs részek... ha nem veszi észre, az az ő baja. És ezzel megnyugtattuk a lelkiismeretet. „Csapd be, ha kell, még a testvéredet is, hogy te többet örökölj, ha ezzel te nyerhetsz.” Isten azt mondja: „Légy jótékony adakozó!” A Mammon azt mondja: „Tartsd magadnál, ami a tiéd: megdolgoztál érte, az adakozás felesleges, és másokat lustává tesz.” Isten azt mondja: „Szenteld meg az Úr napját!” A Mammon azt mondja: „Dolgozz vasárnap is úgy, mint bármely hétköznap.” Látjuk, mennyire ellentmondanak Isten és a Mammon parancsai, és hogy nem tudjuk mindkettőt szolgálni egyszerre? Jézus Krisztus azt akarja, hogy lássuk meg, hogy a pénz valóban lehet rivális isten az életünkben. A Mammon versenyez a hűségünkért, a bizalmunkért és a szeretetünkért. A Bibliában van is egy szó erre: a bálványimádás. Ez a vers azt mondja nekünk, hogy bárki, aki megosztja hűségét Isten és valami más között, az már átadta a szívét annak a valami másnak. Istent csak teljes és kizárólagos odaadással lehet szolgálni.

Ha megosztjuk hűségünket, akkor igazából már a bálványimádás mellett döntöttünk. Mert sokan megpróbálják mindkettőt szolgálni, kompromisszumot kötni, hogy Istennek és a Mammonnak is tetszenek. Ez a kettős élet sok mindenben lelepleződik. Például abban, hogy vasárnap az Urat szolgáljuk, hétköznap viszont a Mammont. Vagy: szánkkal Istenről beszélünk, de szívünkben még világiasan gondolkozunk. Vagy: fizetésünkből tizedet fizetünk az Úrnak, de a maradék 90%-ot úgy használjuk fel, hogy azzal a Mammont szolgáljuk. És még lehetne sorolni. Jézus Krisztus ezzel szemben figyelmeztet: a kettős élet lehetősége hazugság, amit sokan elhisznek, de Isten előtt nem létezik. Hiába hiszed,

hogy megoszthatod az életedet Isten és egy Mammon között, valójában pont akkor, amikor így gondolkozol, már a Mammont szolgálod.

Krisztus arra is rá akar mutatni, hogy azt szolgáljuk, akit a legjobban szeretünk. És ha nem tudunk Istenért valamiről lemondani, akkor nem Őt szeretjük a legjobban, mert az a másik dolog, amihez ragaszkodunk, az Ő riválisa lesz. Pedig olyan könnyen kimondjuk ezt, nem, hogy Isten az első az életemben? Őszintén nézzünk a szívünkbe: a hétköznapijaink erről beszélnek? Azt mondja Krisztus: vagy gyűlölni fogod az egyiket, és szereted a másikat, vagy ragaszkodsz az egyikhez, a másikat pedig megveted. Ez mindig így van. Annak tetszését keressük, akit a legtöbbre értékelünk, és legjobban becsülünk.

Isten ezt is várja el tőlünk, mert Ő nem akar osztozkodni rajtunk. Teljes valónkban akar minket. De feltehetjük a kérdést, hogyan győzhetjük le a Mammont az életünkben, mert Krisztus azért is beszél erről, és figyelmeztet minket, hogy fordítsunk hátat a Mammonnak, és forduljunk oda az Úrhoz, legyünk az Ő szolgálói. De hogyan lehet legyőzni a Mammont? Az Igéből két választ hadd fogalmazzak meg.

Az első úgy hangzik: úgy tudod legyőzni a Mammont, ha elengeded. Mit jelent ez? Azt, hogy akkor győzhetsz a Mammon felett, ha feladod mindened, amid van. Akkor fogsz teljesen Isten uralma alatt élni, ha leteszed mindenedet Őelé. A Biblia ugyanis világosan tanítja, hogy mi az, ami Istenhez tartozik ebben a világban. Semmi homály, semmi kétség nincs efelől. Az 1Korinthus 6,19-20 arra tanít minket, hogy személyesen te, én és mindannyian Istenéi vagyunk, mindazok, akikért meghalt Krisztus, az Övéi. *„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.”* Világos beszéd: Isten tulajdona vagy a teremtés és a megváltás jogán. Nagyon nagy árat fizetett ezért Krisztus: az Ő vérét, az Ő életét adta értünk. De az Ige azt is egyértelműen elénk adja, hogy az Úr birtokolja minden vagytonodat is. A Zsoltárok 24,1 szerint például: *„Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kereksége s annak lakosai”*, azaz minden, ami a földön van. Mindazoknak, akik igyekeznek osztatlan hűséggel Istennek élni, az egyik legnagyobb próbatételük ennek felismerése, hogy valójában semmi sem a miénk, hanem minden az Úré. Mindennünket Ő birtokolja. Valaki egyszer úgy értette meg ezt jobban, hogy elképzelt egy párbeszédet, egy férfi és egy kereskedő között, most ezt hadd olvassam fel a Testvéreknek.

A férfi meglát egy gyönyörű gyöngyöt, és azt mondja a kereskedőnek:

- Meg akarom venni ezt a gyöngyöt. Mennyibe kerül?
- Nos – mondja az eladó –, ez nagyon drága.
- De mennyit kér érte?
- Nagyon nagy összeget.
- Ön szerint megvehetem?
- Természetesen, mindenki megveheti.
- De nem azt mondta, hogy nagyon drága?

EGYEDÜLI ÚR!

- De igen, azt mondtam.
 - Mondja már meg, mennyit kér érte?
 - Mindenét kérem, amije van – mondja az eladó.
- A vevő gondolkodik magában, és elhatározza magát:

– Rendben, megveszem.

– Jó, jó. Nézzük, mije van? Írjuk fel egy listára – mondja az eladó. – Mije van?

- Nos, van 2 millió forint megtakarításom a bankban.
- Jó, 2 millió forint. Más egyéb?
- Ez mindenem. Ennyi megtakarításom van csak.
- Semmi több?
- Nos, van néhány forint a pénztárcámban.
- Mennyi?
- Számoljuk meg. – A férfi elkezdi számolni. – Harminc..., negyven..., öt-

venezer forint.

- Jó, ötvenezer forint, felírtam, rendben. Mi van még?
- Nos, semmi. Ez minden.
- Hol lakik? – kérdezi az eladó.
- A házamban. Igen, van egy házam.
- Akkor a ház is. Felírtam.
- Úgy érti, hogy a házat is oda kell adnom, és a balatoni nyaralómban kell

élnem?

- Van egy balatoni nyaralója? Jó, azt is felírjuk. Mi van még?
- Azt akarja, hogy a kocsimban aludjak?
- Van autója?
- Van kettő.
- Jó, két autó, ezt is felírtuk. Van még valami más?
- Mit akar még? Öné a pénzem, a házam, a nyaralóm, az autóim. Mit akar

még?

- Egyedül él?
- Nem, van feleségem és két gyermekem.
- Ó, igen, akkor a feleség és a két gyerek. Mi más még?
- Nekem nem marad semmim? Teljesen egyedül maradok?

Az eladó hirtelen felkiált:

– Ó, majdnem elfelejtettem! Te magad is! Minden az enyém lesz: feleség, gyerekek, pénz, autók, ház és te is. – Aztán így folytatja: – Most figyelj! Egyelőre megengedem, hogy ezeket a dolgokat használd. De ne felejtsd el, hogy ők az enyéme, ahogyan te is. És valahányszor szükségem van valamelyikre, oda kell adnod őket, mert most már én vagyok a tulajdonosuk.

Értjük, Testvérek, mit jelent az, hogy Istené minden? Amikor megállapodunk abban, hogy osztatlan hűséggel élünk Jézus Krisztusnak, akkor azt vesszük észre, hogy a pénz legyőzésének legjobb módja, ha visszaadunk mindent az eredeti tulajdonosának, az Úrnak. Úgy tudod legyőzni a Mammont, ha elengeded. Ha odaadsz mindent az Úrnak. Ő meg visszaadja, mégpedig útmutatással,

hogy mire használd. Az Igében számtalan ilyen útmutatás van. Isten akarata szerint gondoskodj magadról, családtagjaidról, rokonokról is, a gyülekezet működésére adjál belőle, a rászorulókat támogatására, Isten országának építésére, és még lehetne sorolni. Az a személy, aki a pénzt szolgálja, megnézi a vagyonát, és azt kérdezi: mennyit tarthatok meg ebből? Az az ember viszont, aki legyőzte a pénzt, és Jézus Krisztust szolgálja, azt kérdezi: ebből mennyit adhatok másoknak? Látjuk a kettő közötti nagy különbséget? Ha a pénz felett Isten győzelmet ad nekünk, akkor az többé nem mondja meg nekünk, hogyan éljünk, mire költsünk, hanem Isten vezet minket abban, hogyan használjuk fel a ránk bízott javakat.

Egyszer egy lelkészhez elment a gyülekezet egyik tehetősebb tagja. Azt mondta neki:

– A legutóbbi igehirdetésedben a tizedről beszéltél. Nagyon figyeltem, szeretek tanulni az igehirdetésekből. Megértettem, hogy nekem is kellene tizedet fizetni, de tudod, van egy problémám. Rengeteg pénzt keresek. Havi több tízmilliót. Ekkora összegből nem tudok tizedet fizetni, hiszen az hatalmas összeg lenne.

A lelkész bölcsen annyit kérdezett ettől a férfitől, hogy akar-e együtt imádkozni ezért a dologért. Az természetesen belement, együtt imaközösséget tartottak. A férfi azért imádkozott, hogy Isten adjon neki vezetést ebben a kérdésben. A lelkész is vele imádkozott, és röviden csak ennyit kért:

– Istenem, segíts kedves testvéremnek, hogy kevesebb pénzt keressen a következő évben, hogy megengedhesse magának a tizedet.

Ha a pénzt az Úr legyőzte az életünkben, akkor az többé már nem istenünk, akkor az Úrhoz ragaszkodunk, nem a Mammonhoz.

Más instrukciót is ad nekünk az Úr az Igében. Azt mondja, hogy úgy tudod legyőzni a Mammont – és lehet, hogy inkább ezzel kellene kezdenünk –, ha teljesen odaadod magadat Krisztusnak rabszolgául. Nem béresnek a nap 8 órájára: rabszolgául a nap 24 órájára. A Róma 6,22 szerint, amikor megszabadítatunk a bűnből, Isten rabszolgái leszünk. Ez olyan furcsán hangzik, nem, Testvérek? Hogy a pénztől való szabadság meg az e világhoz való ragaszkodásból való szabadság abban rejlik, hogy Krisztus rabszolgái leszünk. Egymásnak ellentmondónak tűnik ez a kettő, de ez a valóság. A bűn rabszolgaságából csak úgy szabadulhatunk meg, ha Krisztus megszabadít minket, és felszabadít minket arra, hogy Neki szolgáljunk. Többek is leszünk, mint szolgák, mert gyermekek és örökösök is, de felelősek vagyunk azért, amit Isten ránk bízott, tehát szolgái is vagyunk Neki. A kereszt evangéliuma erről szól, hogy van erre lehetőség. Csak úgy lehetsz egy teremtet dologtól szabad, ha szabadságot kapsz Krisztusban. Vagy egy földi úr irányít téged, vagy Isten. De olyan Úr nincs még egy, mint Krisztus! Olyan Úr, aki soha nem bánik rosszul veled. Aki minden ígéretét beteljesíti, és minden szavát megtartja. Olyan Úr, aki nem enged át téged másnak, örökké a magáénak tart meg, még a halál után is. Drága árat fizetett érted, hajlandó volt a világ legértékesebb kincsét odaadni: az Ő szent Fia életét és vérént ontotta. Krisztus a golgotai kereszten megfizette a bűneink bünte-

EGYEDÜLI ÚR!

tésének árát, amit te és én nem tudtunk volna megtenni, de Ő megtette, hogy az Övé legyünk. Jézus rabszolgájának lenni: ez az egyetlen módja annak, hogy szabadok legyünk. Nem szolgálhatsz két úrnak, de miért ne szolgálád azt, aki megszabadított téged?

Egy legenda szerint Rettegett Ivánnak, a nagy hírű orosz cárnak azt mondták egyszer az ország vezetői, hogy feleségre van szüksége, hogy a birodalomnak legyen trónörököse. A cár elküldött néhány tisztviselőt, hogy keressenek neki menyasszonyt, aki végül a görög király lánya lett. Ahhoz viszont, hogy Iván feleségül vehesse a lányt, a görög ortodox egyház tagjává kellett lennie (mert még külön volt a görög ortodox és a keleti ortodox egyház). Ezért Görögországból elküldtek egy papot, hogy tanítsa meg Ivánt és 500 katonáját, hogy hogyan lehetnek görög ortodoxszá. Eljött az idő a keresztelésre, a vízbe való bemerítésre, elutazott Iván és 500 katonája Görögországba, készen állt minden, ott volt 500 pap, hogy elvégezzék a keresztelőt a folyóban. Mielőtt azonban a vízbe mentek volna, a görög királynak eszébe jutott egy probléma. Mégpedig az, hogy tudta jól, hogy Iván a katonáival együtt nem lehet egyszerre harcos, gyilkos és a görög ortodox egyház tagja, ezt az egyház nagyon ellenezné. Ezek egymásnak ellentmondó dolgok. Hogyan élhetne így, mások véréért kiontva (a Rettegett Iván nevet kapta), egyúttal az egyház tagja? Gyorsan összedugták a fejüket, találtak egy kompromisszumos megoldást. A katonák Ivánnal együtt bementek a folyóvízbe, és mielőtt lenyomták volna őket a víz alá, a katonák kihúzták a kardjukat, és a fejük fölé tartották. Így a kardjuk és a kezük nem lógott bele a vízbe. Ezt nevezték el „a kereszteletlen karnak” a történészek.

Krisztus mai kérdése az, hogy a gazdagság, a jólét, a Mammon vajon életed megkereszteletlen karja-e? Oda tudtad-e már szólni Istennek? Figyelmeztet minket Urunk, hogy az osztatlan hűség nem vezet semmi jóra. De a Jézus Krisztust szolgáló élet valódi szabadságot jelent mindannyiunk számára. Ne felejtsük el: Jézus Krisztus vagy mindennek Ura az életünkben, vagy egyáltalán nem ura semminek. Ő ilyen hatalmas Úr! Ő nem elégszik meg életrészletekkel, Ő teljes egészét kívánja, és meg is érdemli. Szolgáljuk Őt, Testvérek, teljes szívünkkel, életünkkel, minden ránk bízott vagyonunkkal, hogy ezzel is hirdessük, hogy Ő méltó erre, hogy így odaadjuk magunkat és mindenünket az Ő szolgálatába.

Imádkozzunk!

Szeretnénk Téged, Úr Jézus Krisztus, felséges mennyei Atyánk és Szentlélek Isten, valóban teljes szívvel, hittel imádni, mert méltó vagy erre. Nemcsak azért, mert Te teremtettél mindent, és gondoskodsz rólunk napról napra, bőségesen ajándékozol nekünk javakat, hanem azért is, mert a legdrágábbal fizetél a mi bűneinkért, azért, hogy mi Krisztus szegénysége által meggazdagodjunk, szent Fiadat adtad értünk. Köszönjük Neked ezt az elképzelhetetlenül nagy szerelmet és irgalmadat.

Urunk, segíts, hogy ilyen nagy tetedre ne maradjon válasz nélkül szívünk, hanem határozzuk el újból és újból, hogy Neked szenteljük oda először magun-

kat, életünket, testünket, lelkünket, időnket, hűségünket, szeretetünket és mindenünket, és a javainkat is, amelyeket ránk bízál, sáfárokra, azokat is, segíts, hogy a Te szolgálatodba állítsuk. Látod, hogy mint csábít minket mind az óemberi vágy, mind a világ csillogása, kísértései. Kérünk, Te adj győzelmet az ezekkel való harcok során. Könyörgünk szabadításodért, látod, hogy még köt minket a földi jó, még annyi mindenhez ragaszkodunk. Köszönjük, Krisztus, hogy eljöttél, hogy szabadulást szerezzél nekünk, és miénk lehet ez valóságosan a Szentlélek munkája révén.

Kérünk, hogy gyülekezetként is tudjuk ezt megélni. Köszönjük, hogy adtál minket egymásnak, egymás hite által bátorságot nyerjünk, de azért is, hogy egy test tagjaiként gondoskodjunk egymásról. Segíts így együtt élnünk, ebben is vezess előrébb minket.

Könyörgünk azért is, hogy áldd meg országunk vezetőit, akiknek számtalan nehéz gazdasági döntést kell hozniuk ezekben az időkben, Szentlelked bölcsesége vezesse őket.

De könyörgünk egyházadért, annak vezetőiért és szolgálóiért is, hogy a legértékesebbet, az evangélium kincsét, az örök élet beszédét, Téged magadat hadd tárjunk mindenki elé, hadd hirdessük, mit tettél értünk, és ki vagy Te, hogy minél többen kincset leljenek Benned, és el tudják Pállal mondani, hogy mindaz, amiért eddig éltek, az kár és szemét volt. És kérünk, Urunk, hogy erősíts egyen-egyenként is mindannyiunkat, mind örömben, mind szenvedésben hadd osztozzunk egymással.

Könyörgünk így gyászolóinkért, azokért, akik régen elveszítették szerettüket, de még mindig fáj az ő hiányuk, Te, a „*minden vigasztalás Istene*” legyél az ő vigasztalójuk. És azokért is könyörgünk, akik nemrég veszítették el szerettüket, Te adj nekik erőt, Benned való hitet és vigasztalódást a mindennapok közepette.

Kérünk betegeinkért, otthon és kórházban levőkért egyaránt, Te gyógyítsd őket irgalmasságod szerint, és adj nekik hitet, erőt elhordozni a próbatételt.

Legyél kérünk a szabadságon levőkkel is, és add, hogy a munkától megpihenve, de a szolgálatodban 24 órában megmaradva tölthessék idejüket.

Könyörgünk a csendeshetekért, amelyek az előttünk álló héten lesznek, áldd meg azokat bőségesen a Te élő igéddel.

Így kérünk, őrizz minket addig a napig, amíg visszajössz az ég felhőin át, vagy magadhoz veszel személyesen minket. Köszönjük, ha reménységünk lehet erre a napra nézve, ha még nincs, akkor adj nekünk, kérünk.

Addig is, őrizz bennünket a hitben, kegyelmedben minden nap Krisztusért!

Ámen.

274. ének

1. Ki Is - te - né - nek át - ad min - dent,
 Azt csu - da - kép - pen őr - zi itt lent,
 Bi - zal - mát csak be - lé - ve - ti,
 Ín - ség, baj közt is él - te - ti.
 Ki min - dent szent ke - zé - be tett,
 Az nem fö - vény - re é - pí - tett.

2. A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér,
 Ha sebeink még jobban fájnak, S mindennap kínunk visszatér?
 Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkünk búnak helyet ad.
3. Csak légy egy kissé áldott csendben: Magadban békességre lelsz,
 Az Úr rendelte kegyelemben Örök, bölcs célnak megfelelsz.
 Ki elválasztá életünk, Jól tudja, hogy mi kell nekünk.
4. Zengj hát az Úrnak, s járd az utat, Mit éppen néked Ő adott;
 A mennyből gazdag áldást juttat, S majd Jézus ád szép, új napot.
 Ki Benne bízik és remél, Az mindörökké Véle él.